SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 219. JERSEY CITY and NEW YORK, ЧЕТВЕР, 17-го ЛИСТОПАДА 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, THURSDAY, NOVEMBER 17, 1988 Ч. 219. РІК XCV

Поляки прихильно потрактували українське Тисячоліття

Лондон (УІБ). — В противлежність москвинам та деяким західньоевропейським церковно-політичним і науковим колам, польський народ у краю й закордоном правильно оцінював і трактував українське Тисячоліття, відрізняючи Київську Русь-Україну виразно від Московщини — Росії.

Це торкалося зокрема наукових імпрез, що їх влаштовували на еміграції польські наукові інститути й товариства, наприклад в Оттаві, Монтреалі, Лондоні тощо.

Польський екзильний уряд взяв участь у церемоніях, зв'язаних з відкриттям пам'ятника кн. Володимирові Великому в Лондоні влітку 1988 року. Були й інші вияви об'єктивного підходу до українського Тисячоліття з боку поляків.

Беручи це все до уваги, Уряд УНР відзначив „медалею Володимирового тризуба й хреста" Президента РП в екзилі К. Саббата в окремій церемонії „на замку" в Лондоні, 31-го жовтня ц.р. Приймаючи цю медалю з рук віцепрезидента УНР проф. Ярослава Рудницького, К. Саббат не тільки висловив подяку за це признання але й скритикував „анахронізм" деяких західних „експертів" від сходу Европи, що вперто держать ся русофільського підходу й фальшивої інтерпретації „російського хрищення" в 988 році, не зважаючи на об'єктивну дійсність та історичні факти. При цьому він висловився дуже прихильно про цьогорічні святкування українського Тисячоліття на місцях українського поселення у вільному світі.

Окрему приємність викликала в нього інформація про відзначення в Царгороді-Стамбулі Урядом УНР у половині вересня 1988 року українського Тисячоліття.

Округа УНС в Баффало відбула збори

Баффало, Н. Й. — Збори Округи Баффало, які відбулись тут в неділю, 2-го жовтня ц.р. відкрив голова Роман Конотопський і представив головного предсідника УНСоюзу д-ра Івана Флиса та відчитав програму нарад. На пропозицію Марії Гаравус присутні прийняли програму одноголосно.

Секретар В. Сивенький відчитав програму семінара який відбувся в Рочестері, Н. Й., 11-го жовтня від год. 11-ої вранці до 5-ої по полудні для секретарів, організаторів і союзових діячів Баффало і Рочестеру.

Р. Конотопський подав перегляд праці Округи. Зорганізовано 27 членів. Цього року праця Округи сповільнена, тому, що громада була перетяжена ювілейними святкуваннями 1000-ліття.

У своїм слові д-р І. Флис відмітив радість з нагоди 1000-ліття Християнства в Україні, одначе сповільнена активність в усіх організаціях, включно з УНС. В дальшім слові д-р І. Флис представив фінансовий і організаційний стан Союзу повідомив про відкриття бюра у Вашінгтоні і про слідуючу Конвенцію в Балтиморі в 1990 році, прийнят то до праці нових організаторів. Союзівка робить свою роботу, гуртує довкола себе старших і молодь і затримує молодь при українстві. До преси докладається, одначе і вона є тим сполучником між світом і членами. УНСоюз дає фінансову допомогу студентам, церквам і організаціям. Предсідник апелював до всіх, щоби активно підтримували Союз приєднуванням нових членів, що буде продовженням ідей і праці для наступних поколінь і добра української спільноти в Америці і Канаді та цілого українського народу.

В запитах і внесках брали участь: д-р Семен Дорощак, д-р Євген Стецьків; Ярослав Пришляк і Марія Гаравус. Всі висловлювали признання за діяльність УНС та закликали шукати дороги до молоді, щоби витримати і продовжувати діяльність на майбутнє.

На закінчення голова Округи подякував д-рові Флисові за так вичерпні інформації і апелював до всіх присутніх, щоби включилися в активну працю і допомагали секретарям в приєднуванні нових членів для добра УНС і всієї української громади.

Присутніх на зборах було 20 осіб.

ДОПОВІДЬ ПРО „МАРШ З ОДЕСИ ДО КИЄВА"

Філадельфія. — 20-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує тут в неділю, 20-го листопада ц.р., о год. 4:30 по полудні в залі Українського Освітньо-Культурного Центру, 700 Сідар ровд, доповідь на тему: „Марш з Одеси до Києва 1988 року". Доповідь виголосить учасниця маршу Божена Ольшанівська, президент АНЧЕЙН.

Президент Р. Реґен прийняв академіка А. Сахарова

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен прийняв у вівторок, 15-го листопада ц.р., у Білому Домі лавреата Нобелівської премії миру академіка Андрея Сахарова і сказав йому, що справа про права людини залишиться на порядку денному американсько-совєтських відносин до того часу, поки в СССР не буде звільнений останній політичний в'язень.

Р. Реґен назвав совєтського генерального секретаря Михаїла Горбачова „лідером, готовим до співробітництва більше, ніж будьякий з його попередників".

„Але, — зауважив Президент, — ми можемо лише чекати і спостерігати, чи виконає він обіцянку звільнити всіх політичних в'язнів".

В той час як Реґен і Сахаров позували фоторепортерам, совєтський академік сказав Президентові, що в совєтських тюрмах і таборах перебуває „лише незначна кількість політв'язнів", Сахаров сказав також, що „Захід повинен хвилюватися в першу чергу з приводу того, щоб горбачовська перебудова не потерпіла невдачу, а не тому, що Совєтський Союз стане сильнішим".

Та ж сама „перебудовна" тема звучала і в неділю, коли совєтський академік виступив у Вашінгтоні в Крайовій Академії Наук.

„Заходові, — заявив Сахаров через перекладача, — загрожує не успіх перебудови, а її невдача. Світ чекає катастрофа, якщо це станеться... Я вважаю, — продовжував совєтський гість, — що ми переживаємо історичні події, значення яких переступить кордони нашої країни".

Академік Сахаров подякував членам Крайової Академії Наук за підтримку в ті роки, коли його переслідували в Совєтському Союзі. „Я того ніколи не забуду", — підкреслив він.

Серед гостей на бенкеті в Академії були присутні совєтські і американські вчені, дипломати, представники урядових організацій ЗСА.

В. Гнатківський очолив Крайову Булаву УПС

Ню Йорк. — Тут у приміщеннях Пластового Дому відбувся в суботу, 22-го жовтня ц.р., 14-ий з черги Крайовий з'їзд пластунів сеніорів.

Впродовж дня учасники з'їзду в числі 42 осіб заслухали звіти уступаючих членів Крайової Булави УПС під проводом пл. сен. Вячеслава Вишневського, переведи дискусію над ними, а відтак після спільного полуденку темою з'їзду був панель п. н. „Ілюзії і дійсність" де чотири панелісти: пл.сен. В. Вишневський, Т. Крупа, І. Нинка і Оксана Бачинська під проводом пл. сен. Володимира Стойка подали свої думки та висновки на тему актуальних проблем пластунів-сеніорів та їхнього відношення до пластової організації і до української громадського життя. Після панелю вив'язалася жива дискусія із слухачами, які не завжди поділяли думки висловлені трьома пластунами-сеніорами у панелі.

В. Гнатківський

У заключенні з'їзду голова Номінаційної комісії пл. сен. Олександра Юзенів подала пропозицію на новий склад Крайової Булави УПС, який присутній прийняли через аклямацію. До проводу увійшли такі пластуни-сеніори: Володимир Гнатківський, член куреня УПС „Бурлаки", голова,

(Закінчення на стор. 3)

Катедра Української Культури розгортає діяльність

Едмонтон, Альта. — Як уже повідомлялось в українській пресі, в 1988 році в Альбертському університеті була створена перша у вільному світі Катедра Української Культури та Етнографії. Заснування катедри стало можливим завдяки щедрому дару Ераста та Лідії Гуцуляків, які пожертвували на цю ціль 325,000 дол. Більшість цієї суми була потрібна провінційним урядом Альберти і на сьогодні фундація катедри нараховує майже 1,000,000 дол. Для повного функціонування катедри потрібно 1,200,000 дол.

Незадовго після цього Василь та Анна Курилеві пожертвували 100,000 дол. на створення фундації стипендій для аспірантів нової катедри. Перша половина цієї фундації була уже потроєна провінційним урядом друга половина повинна бути потроєна найближчим часом, після чого фундація стипендій становитиме понад 300,000 дол. Із процентів незабаром будуть створені докторська та інші стипендії.

Сьогодні у фольклористиці ведуть дослідну роботу п'ять аспірантів, два — на докторському, три — на магістерському рівні. Крім викладання різноманітних курсів українського фольклору на початковому та аванcованому рівнях, катедра бере участь в підготові працівників альбертського провінційного музею — Села Української Культурної Спадщини. Таким чином, на курсах українського фольклору щорoку навчається кілька десятків студентів. Найближчим часом плянується поширити програму катедри.

(Закінчення на стор. 3)

ДО ТАЛЛІНУ ВВЕЛИ СПЕЦІЯЛЬНІ ЧАСТИНИ МІЛІЦІЇ

Москва. — Акредитовані в Москві західні кореспонденти і пресові агентства інформують, що до Талліну, столиці Естонської ССР, були введені спеціяльні частини міліції. Треба припускати, що в республіці процес вимоги про збільшення автономії посилився, а може навіть естонці, ідучи по лінії інших двох прибалтійських республік, домагаються незалежности, тобто свого війська, грошей, окремої дипломатичної і економічної політики тощо.

Тиждень раніше в Таллінні перебували три члени Політбюра, між ними колишній „верховний" каґебіст Віктор Чебріков, Вадим Медведєв і Ніколай Слюнков. Не можна отже виключати, що це вони запропонували змінити кадри міліції для того, щоб вже в зародку придушити вимоги естонців, литовців і лотишів, бо, як вже раніше казав Александер Яковлєв, права рука генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Михаїла Горбачова „про вихід прибалтійських країн із складу Совєтського Союзу чи самостійність й незалежність навіть не може бути мови. Зрештою навіть В. Чебріков, виступаючи на одному зібранні комуністичних активістів в Таллінні, заявив, що „ви можете добитися більшої свободи, або загубити те, що ви досі здобули". Одним словом він дав до зрозуміння, що Політбюро ніколи не погодить ся на поширення політичної свободи для республік. Навпаки він і два інші члени Політбюра перестерігали балтійців, щоб вони не „перетягали струни" і „не ставили під сумнів соціялістичної системи" в їхніх республіках.

Газети „Вашінгтон Таймс" і „Ню Йорк Сіті Трибюн", покликаючись на балтійських патріотів і еміграційних латвійські джерела, повідомляють, що на окраїнах Таллінна сконцентровано понад 1,000 осіб з допоміжної міліції, так званих „чорних беретів", відділи яких були недавно створені для ламання костей демонстрантам, як це було недавно у Львові.

Незадоволення горбачовським проєктом законодавства і зміною конституції збільшується у Прибалтиці і тамошня, зокрема інтелігентська, верства населення, відкрито критикує заходи московського центру закріпити за собою владу над республіками. Критика набирає на силі, особливо відтоді, як в цей „хор" критиків включилась республіканська преса, а також поодинокі політичні діячі.

„В результаті прийняття нових законів і зміни конституції, республіками будуть управляти, як за царської Росії губерніями", — пише, наприклад, газета „Совєтская Естонія". В імені 60,000 естонців М. Горбачову була вислана протестна телеграма, у якій вказується, що зміна законодавства це крок до залу на шляху встановлення народної демократичної системи в СССР.

Проф. Алберт Вікс, політичний аналітик у газеті „Ню Йорк Сіті Трібюн" наводить цікаву паралелю пов'язану з відвідинами балтійських республік трьома членами Політбюра. В 1940 році, тобто після анексії, туди також були вислані з Москви політичні емісари, Андрей Жданов, Владімір Деканозов і Андрей Вишинський. Усі три, як і теперішня трійка, були тісно пов'язані з НКВД.

Я. АРАФАТ ЗАКЛИКАЄ ДО ПЕРЕГОВОРІВ У СПРАВІ ПАЛЕСТИНИ

Альжир. — Ясір Арафат, керівник Палестінської Визвольної Організації, підкреслив у розмові з кореспондентами 15-го листопада ц.р., що тепер, коли Рада для визволення Палестини, свого роду парлямент в екзилі, проголосила на своїх нарадах в Альжирі самостійність палестинської держави, покищо без території, а територією палестинці вважають західній берег ріки Йордан і смугу Гази тепер окупованi ізраїльською армією, то є добра нагода для зацікавлених миром на Близькому Сході держав, зокрема З'єднаних Стейтів Америки, Совєтського Союзу, Великобританії, Франції, Японії та багатьох европейських, азійських, африканських і арабських країн, розпочати справжню дипломатичну акцію.

Політичні спостерігачі й аналітики думають, що Арафат мав в першу чергу на увазі уряди ЗСА і СССР, які в теперішній ситуації відіграють важливу роль і співпраці, могли б з успіхом заініціювати міжнародну конференцію для полагодження цієї й інших справ на Близькому Сході і раз на завжди закінчити конфлікти багатьох арабських держав, в тому числі Палестини, з Ізраїлем визнати її право на самостійне існування, потвердити раніше прийняті Радою Безпеки Організації Об'єднаних Націй резолюції, які він, Арафат, повністю підтримує, і дати таким чином можливість палестинському народові, розкиданому по багатьох країнах повернутися на свою землю і почати розбудовувати самостійну державу.

В нормальних умовах цю справу, очевидно, можна було б полагодити, якщо б по одній й другій стороні не сиділи при кермівництві екстремісти типу Я. Арафата і Іцака Шаміра. Останній навіть не допускає думки, щоб під теперішню пору можна було скликати міжнародну конференцію і запевняє ізраїльців, що він не віддасть „ні п'яді" окупованої землі „арабським терористам". З другої сторони терористами і вбивниками араби, зокрема палестинці, а Я. Арафат найбільше, називають ізраїльців, які, нема де правди діти, дають в руки арабських скрайніх елементів „зброю в руки". Хто слухав виступ міністра індустріяльного розвитку Арісля Шарона, який погрожував арабам на окупованих землях висeлeнням, мусить прийти до переконання, що між цими двома політичними екстремами не може прийти до жадної згоди, — кажуть розважні аналітики.

„Я думаю, що тепер справи опинилися в руках великодержав, зокрема ЗСА і СССР", — заявив Я. Арафат, закликаючи рівночасно Вашінгтон і Москву вийти з новою дипломатичною ініціятивою і твердо вимагати полагодження справи Палестини, бо, на його думку, „інакше знову буде пролито море крови, страчено чимало вартісних осіб, зокрема молоді, по обидвох сторонах фронту". Він також закликав новообраного президента ЗСА Джорджа Буша взяти ініціятиву у свої руки і застосувати тиск на Ізраїль, щоб він погодився на певні коліcсiї з запевненням кордонів Ізраїля і підписання мирового договору арабських країн з Єрусалимом. „Якщо нашу простягнуту руку буде відкинено і ми опинимося перед вибором смерти чи боротьби, то тільки один Бог знає, що може наступити".

Не зважаючи на те, що Палестинську державу визнало вже 13 держав переважно арабських, Ізраїль категорично відкинув рішення Ради для визволення Палестини, а Вашінгтон не зайняв ще досі виразного становища.

Вибір Дж. Бейкера сприємливий для Заходу

Вашінгтон. — Як відомо, Джордж Буш призначив на посаду державного секретаря Джеймса Бейкера і ця подія широко коментується за кордоном. Однак, як відзначає агентство АП, більшість керівників урядів, а також дипломати не хочуть, щоб їхні імена називалися, бо їх можуть звинуватити у втручанні до внутрішніх справ ЗСА.

Загальна думка схиляється до того, що Дж. Бейкер надається на посаду державного секретаря. „Він має зв'язки з дипломатами інших країн, а також володіє чималим досвідом", — сказав один західний дипломат, акредитований в Бонні. Міністер закордонних справ ФРН відмовився публічно коментувати призначення Бейкера. Проте агентство АП відзначає, що раніше Г.Й. Геншер не сумнівався в здібностях Буша підібрати добрих міністрів.

Геншер також висловлював сподівання на продовження Бушом політики Реґена у відносинах з Совєтським Союзом.

Совєтське офіційне агентство ТАСС також стрималось від коментарів з приводу призначення Бейкера. В повідомленні ТАСС лише зазначено, що першими кроками Бейкера на новій посаді будуть його зустрічі з колегами з НАТО і совєтським міністром закордонних справ Едуардом Шеварднадзе.

„Призначення Бейкера не повинно дивувати", — сказав французький дипломат, ім'я якого не названо. Він належить до групи людей, які відзначаються високим професіоналізмом".

В перші чотири роки президентства Р. Реґена Бейкер завідував канцелярією Білого Дому, а згодом очолював Департамент скарбу, аж до серпня ц.р. Бейкер добре відомий у високих колах західних країн, всі дипломати мали нагоду зустрічатися з ним на нарадах міністрів фінансів чи на зустрічах голів урядів „великої сімки" і відгукуються про нього похвально.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКИЙ КЕРІВНИК Михаїл Горбачов не був задоволений зростом дефіциту в державному бюджеті і програмою недостатнього забезпечення населення продуктами першої потреби, зокрема харчами. „Нам потрібні не слова, а діла. Багато вже було досі сказано у площині теорії про потребу забезпечення населення, але зроблено дуже мало", — заявив Горбачов партійним активістам, серед яких було чимало членів Центрального Комітету КПСС і Політбюро. М. Горбачов настоював, щоб справа збільшення товарів першої потреби і харчових товарів, була якнайскорше полагоджена, бо від цієї справи залежить справне функціонування гласности і перебудови. Проблему забезпечення населення харчами і конечно потрібними товарами Горбачов назвав найважливішою.

ГОЛОВНЕ КОМАНДУВАННЯ антикомуністичних партизанів-муджагединів погрозило, що у випадку повторення доставки совєтської зброї для комуністів в Кабулі, зокрема ракет через тунель Саланг, вони будуть змушені закрити згаданий тунель, що унеможливить також виведення совєтських військових частин сухопутним шляхом. „Ми не маємо іншого виходу", — заявив головний командир муджагединів Василь Нура, — і не можемо допустити відновлення доставки зброї для місцевих комуністів, зокрема ракет, якими кабульські режимники обстрілюють гірські укріплення повстанців". У відплату за обстрілювання гірських гнізд партизанів, муджагедини обстріляли околиці Кабулю, зокрема летовище і касарні війська, знищивши при тому кілька гелікоптерів і тягарових автомобілів.

АЛЕКСАНДЕР ДУБЧЕК, колишній чехо-словацький керівник компартії, який в 1968 році започаткував „празьку весну" і запропонував цілий ряд господарських реформ, які мали покращати не тільки економіку, але підвищити в першу чергу життєвий стандарт населення, отримавши почесний докторат від Больонського університету в Італії, виголосив довшу промову, у якій він підкреслив, що цілком не жаліє, що пішов цим шляхом, який, на його думку, започаткував теперішні реформи в Совєтському Союзі, інших сателітних країнах і його власній державі Чехо-Словаччині. Тоді його пропозиції були відкинені, а совєтські й сателітні війська, окупували Чехо-Словаччину, перекреслили його мрії. Тепер усі бачать, що „я ішов правильним шляхом", — заявив Дубчек.

ВІД ПРОСЛАВЛЕННЯ СОВЄТСЬКОГО диктатора Михаїла Горбачова, Гельмут Коль, канцлер західньонімецького уряду, перекинувся на інший відтинок низькопоклонства. Тим разом він у Ню Йорку у Маріот Маркіз готелі вшановував Сімона Візенталя, відомого „ловця нацистів", з нагоди його 80-річчя. Канцлер заявив, що Візенталь допоміж німецькому народові збагнути трагедію гітлерівського режиму в минулому і спрямувати теперішню німецьку молодь в цілком іншому напрямі, в напрямі пошани і поваги до інших народів і груп, головно тих, які потерпіли від нацистського режиму. На здивування багатох присутніх канцлер картав свого однопартійця, ще недавно голову парляментарної більшости Філіпа Єнненінґера, який в боннському парляменті говорив про „кришталеву ніч", натомість Візенталь боронив Єнненінґера, кажучи що його „зле зрозуміли, а я його людину знаю особисто і знаю його погляди", — заявив Візенталь присутнім.

В АМЕРИЦІ

ВЖЕ ПРОТЯГОМ КІЛЬКОХ місяців американський долар падає. Впав курс доляра також і на нюйоркській біржі. Це наводить на сумні думки не лише американського населення, але й підприємців. Всі вони задумуються над питанням, що може бути, якщо так продовжуватиметься й далі. В зв'язку з тим Дж. Буш перервав свій відпочинок у Фльориді, виступивши з запевненнями, що перші дні своєї адміністрації присвятить розглядові економічних проблем. В неділю стало відомо, що нинішній секретар фінансів Ніколас Брейді залишиться в новій Адміністрації. Цей факт підтверджує раніщу заяву Буша, що в основі фінансової політики його адміністрації буде модель реґаноміки.

У ВІВТОРОК, 15-ГО ЛИСТОПАДА, Джордж Буш повернувся до Вашінгтону і має намір найближчими днями зустрітися з прем'єр-міністром Великобританії Маргарет Тачер і канцлером ФРН Гельмутом Колем. Проголошено також, що плянується зустріч Реґена й Буша з Горбачовим.

Римо-Католицька дієцезія в Нюарку відзначила 1000-річчя

Нюарк, Н.Дж. (А.К.). — Тут в катедрі Пресвятого Серця відбулося в неділю, 6-го листопада ц.р., святочне і величаве відзначення 1000-річчя Християнства в Україні.

Американський Архиєпископ Теодор МекКеррік в асисті численного українського і американського духовенства, а передусім при співслуженні Митрополита Стефана Сулика, Єпископа Джана Смита і Єпископа Джером-Печілло відправив о год. 3-ій по полудні Службу Божу.

Її попередила величава процесія, в якій взяли участь численні церковні організації, а українські діти у народніх строях несли 12 ікон, прикрашених вишиваними рушниками.

Молодь вітає Владик після входу до катедри.

Отець шамбелян Йосиф Федорек, парох св. Володимира в Елізабеті, привітав двотисячну масу вірних, а передусім Архиєпископа Е. МекКерріка, дякуючи йому за те, що згодився бути господарем того свята.

Зворушливу проповідь в часі Служби Божої виголосив Архиєпископ МекКеррік, зазначуючи на початку, яка це честь, що саме його катедру обрано в Нюарку на святкування 1000-річчя Християнства України. Він з добрим знанням релігійних проблем України зазначив, що помимо релігійних переслідувань, українці залишилися вірні Христові та Пречистій Діві і закликав, щоб вони далі плекали свою побожність, а це принесе їм духовну перемогу в майбутньому. Свою проповідь Архиєпископ МекКеррік закінчив українським привітом: „Слава Ісусу Христу".

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сподівання СССР на співпрацю з урядом Буша

Під час передвиборчої кампанії в Америці советська преса неприховано бажала перемоги Майклові Дукакісові. Це було логічно й зрозуміло. Дукакіс ясно висловився, що ,,навіщо витрачати більйони на зброю, коли в Америці є стільки бідних і бездомних". Він виразно заявив, що є проти будування другого з черги бомбардувальника типу ,,Бі 1", що він скасує різні заморські бази, що він ,,заморозить" досліди над оборонною протилетунською ракетою із космосу, так званою ,,зоряною війною" — і все це йшло по лінії інтересів Москви. Щойно під кінець своєї кампанії Дукакіс змінив свої заяви за порадою своїх прибічників і сказав, що він також є за зберігання сильної збройної потуги. Міхаїл Ґорбачов, який є не тільки генеральним секретарем компартії СССР, але й президентом імперії, поводився дискретніше, розуміючи, що не слід йому втручатися у внутрішні справи Америки, з якою треба зберігати добрі зв'язки. Тому коли його спитав закордонний журналіст, кого він хотів би мати у Білому Домі, він дотепно відповів: ,,Скажу вам після виборів".

Московський кореспондент ,,Ню Йорк Таймсу" Філіп Тавбмен твердить (,,Ню Йорк Таймс з 14-го ц.м.), що офіційні советські чинники вдоволені перемогою Джорджа Буша, бо краще його знають, бачать в його президентурі продовжування політики Реґена і переконані, що Буш буде більше схильний до компромісів, як був Реґен. Тому Ґорбачов плянує побачитись із Бушом ще перед датою 20-го січня 1989 року, коли Буш буде заприсяжений, як новий президент. На черзі нарад советського міністра закордонних справ Едуарда Шеварднадзе і нового дежавного секретаря Джеймса Бейкера є довгий список справ. За підписаним у Женеві договором СССР повинен до половини лютого 1989 року відкликати решту своїх військ з Афганістану. Тим часом Москва припинила поступове відтягування своїх військ ніби тому, що афганські партизани не припинили боїв і далі воюють. Ця справа — найперша передумова у відносинах ЗСА і СССР. Далі — справа продовжування переговорів про скасування ракет на далеку віддаль. Ратифікування Сенатом підписаного Реґеном і Ґорбачовим договору про частинну редукцію ракет на коротку і середню віддаль переконує кремлівських володарів, що республіканський президент може отримати від демократичного Конґресу швидше ратифікацію такого договору, як це міг би перевести президент демократ. Преважлива справа для членських країн НАТО і комуністичного Варшавського пакту — відкликання з середущої Европи поважного числа советських суходільних військ. Ґорбачов схиляється до цієї ідеї, бо втримування у Східній Німеччині і Чехо-Словаччині великих армій — це велетенський фінансовий тягар. Але справа договорення у військовій ділянці залежить від проблеми людських прав у СССР та проблеми советської експансії у світі (Куба, Анґоля, Етіопія, Нікараґуа).

Справа ,,бути-не-бути" советській імперії — це її теперішня затяжна економічна криза, яка стала й причиною проголошення Ґорбачовим гласности і перебудови. Під час недавніх відвідин західньо-німецького канцлера Гельмута Коля Ґорбачов переконував своїх гостей, що банкрутство СССР було б нещастям і для вільного світу, якому Москва винна астрономічні суми і що, навпаки, допомога від Заходу советам перемогти економічну скруту — лежить в інтересі Заходу. Говорено там тоді про своєрідний новий ,,плян Маршала" — міжнародну допомогову акцію для Москви. Ця ідея не знайшла прихильного відгуку в Англії, Франції і в Америці, але від сторони Америки залежить взагалі успіх чи невдача запланованих реформ Ґорбачова. Цей останній ніби покладає надію на Джорджа Буша, як того, що менший принципіяліст, як ним був Реґен і що в інтересі Буша лежатиме також мати успіх у відносинах з СССР, бо це частина перемоги гасла ,,мир і свобода", під яким кандидував Буш. У грудні цього року прилетить на Генеральну Асамблею ООН Ґорбачов. Тоді відбудеться вже п'ята з черги ,,вершинна конференція" його і Роналда Реґена цим разом з участю також Джорджа Буша. Ґорбачову спішно, бо перебудова поступає вперед черепашиною ходою...

Леонід Мостович

ПЕРЕД V КОНҐРЕСОМ СКВУ

I.

З кінцем листопада відбудеться в Торонто V конгрес СКВУ. Історичний він, бо відбувається у часі, коли український народ святкує Тисячоліття Християнства, а на рідних землях назрівають певні процеси національного та релігійного оновлення. Дай Боже, щоб цей конґрес став великим в історії нашої діяспори й нашого народу, щоб став більш успішним від попередніх.

Успіх цього конгресу буде в руках усіх делеґатів. Він залежатиме від того, який відсоток делеґатів прибуде на конгрес, щоб заступати й боронити інтереси своєї партії чи своєї групи, а який відсоток буде тих, що прийдуть заступати загальнонаціональні інтереси української діяспори й краю. Хочеться вірити, що ці останні будуть в великому числі і конґрес вирішить речево й розумно багато важливих справ, буде успішним та історично вагомим.

Одне з чи не найважливіших рішень СКВУ буде підбір людей, що їм доручиться взяти відповідальність за успіхи цієї великої нашої установи на грядучі роки. СКВУ потрібно людей праці, досвіду й посвяти. Пости в проводі СКВУ — не лише для репрезентації, престижу й слави, але передусім для виконання великих і конкретних завдань. Нам потрібно будівничих з великою вірою та ідеями, і такі мусять знайтися, якщо хочемо ступити в наступне тисячоліття, як жива й діюча частина нашого народу.

СКВУ — це твір української діяспори, всіх її прошарків, віроісповідувань та політичних переконань. Тому ніяка політична партія чи група не повинна й не може вважати СКВУ за свою власність, бо це абсурд. Очевидно, у відношенні до наших громадських, політичних, чи церковних установ СКВУ повинен бути невтральним, злагіднюючим і позитивним. Слід раз на все прийняти, що якими вони є, оті наші партії, організації тощо, такими в сучасній добі нашої історії українська нація була спроможна їх створити. Цебто треба брати їх такими, якими вони є, а не такими, якими ми хотіли б їх бачити. Всі мають право на своє вірування і на критику. Нам потрібно критики, очевидно, не негативної, руйнуючої, а будуючої. Не є негативним палко дискутувати про наші пекучі проблеми, бо добра критика береже нас від помилок, інерції та самовдоволення. Але дискутуймо не на те, щоб доказувати свою правду, а на те, щоб вирішити її, не в моїм чи твоїм інтересі, а в ім'я української рації. Без дискусії нема мудрости, кажуть деякі вчені.

Матеріяльна база СКВУ була досі незадовільна і оце перекреслювало часто найкращі наміри й задуми. Успіх СКВУ в прийдешних роках залежатиме у великій мірі від матеріяльної та моральної підтримки нашої спільноти. Ось, гляньмо на інші етнічні групи діяспори, як уміло деякі з них мобілізують всі свої матеріяльні сили для осягнення назначеної цілі. Отаку ціль треба ясно поставити перед загалом.

Коли СКВУ піднесеться до висот свого великого завдання і матиме конкретний плян діяння, що переконає кожного з нас про доцільність та користь для української справи, українського загалу і кожної української людини зосібна, гроші прийдуть — і то великі. Хоча спільнота дала докази на це вже не раз. Очевидно, нічого — крім дощу, граду й снігу — з неба не паде. Матеріяльну базу СКВУ треба організувати й зорганізувати. Можливо, що в цьому помічним був би перепис нашої еміґрації так україномовної, як і чужомовної, так повноправної, як частиннокровної. От такий поширений контакт напевно мав би свої успіхи.

Коли йдеться про ролю й мандати СКВУ серед української діяспори, їх варто б чітко окреслити. СКВУ не може й не повинен займатися справами, що ними можуть і повинні займатися місцеві й крайові організації та установи. СКВУ і його провід мусить серйозно проаналізувати всі пріоритети сьогоднішнього й завтрішнього дня і зосередити свою увагу лише на тих, що найбільш пекучі і які СКВУ найзручніше заступати. СКВУ — це демократична установа, базована на принципах голосування свого членства, єдине центральне тіло, що має мандат цілої української діяспори. Таким чином, це демократичний провід українців за кордоном. Він говорить в імені і репрезентує українську еміґрацію перед чужим світом та перед Україною. Цей факт кладе на конґрес СКВУ та його провід не абиякі обов'язки і відкриває перед ним не абиякі перспективи дії.

Питанням незвичайної ваги є жидівсько-советський наступ на українську діяспору. Москва може нас очорнювати скільки хоче, вона нас не очорнить, але світове жидівство, з їхніми впливами в світі, а зокрема у ЗСА, приносить нам багато зла. Ми не маємо вибору, мусимо приймати цей виклик і дати рішучу відсіч, базовану на історичній правді. Українська діяспора і український народ хоче добрих відносин з жидівським народом. Якщо тяжко бути приятелями, то ними не мусимо бути, але не слід ім і нам, керуючись виключно ненавистю, себе безпідставно знеславлювати. Досі ми чули й чуємо їхні претенсії й закиди супроти нас і там, де є правда, ми її не заперечуємо, але й нам час заговорити про кривди, заподіяні нам. Ми не можемо мовчати. Коли ми мовчимо, тоді ми залякані й слабі, а слабих усе б'ється сильніше. Тільки речева й твереза дискусія може мати вигляд на успіх. До такої дискусії потрібна підготова, документація, політична мудрість, а зокрема авторитет. До цього завдання повинен взятися СКВУ. СКВУ матиме в цьому напрямі більший успіх, ніж жидівсько-українські комітети сприяння, хоч і вони доцільні.

Закінчення буде.

Куток Братської Діяльности

Поради в справі братської діяльности до кінця року

Уже заплановано, або вже впроваджено в дію різного роду імпрези. Заохочуємо союзові Відділи, або Округи приєднатися до них, щоб збагатити свою програму братської активности.

Улаштовується конкурс (есеїв) афішів з нагоди Тисячоліття в користь учнів, як українських щоденних, так і рідних суботніх шкіл. Около 15 шкіл беруть участь. Нараховується понад 500 учнів-учасників у конкурсі у віці від 8-го до 19-го року життя. УНСоюз заохочує усі школи, що беруть участь у конкурсі, запросити місцевих урядовців УНСоюзу, щоб вони переводили церемоніяли роздачі нагород за успіх в конкурсі та, щоб вшанувати учасників конкурсу. Просимо союзових урядовців, щоб вони були готові взяти участь, коли їх запросять, як представника УНСоюзу у його місцевості.

2) Уже вислано листи до союзових Відділів та Окружних комітетів, у яких пригадується, що Головна Канцелярія підтримує Святомиколаївські різдвяні зустрічі і заохочує Відділи та Округи, щоб улаштовувати їх для дітей членів та їхніх приятелів. Заохочуємо всі Відділи та Округи влаштувати такі імпрези. Одна заувага. Щоб отримати фінансову допомогу від Головної Канцелярії, імпреза мусить бути влаштована під патронатом союзового Відділу, або союзової Округи. За дальшими інформаціями, або допомогою треба звертатися до Головної Канцелярії на адресу союзового братського координатора.

3) Радимо приєднатися до кампанії розсилання різдвяних побажань до українців, що відбувають американську, або канадську військову службу. Якщо хтось знає такі особи, то просимо виповнити відтинок-оголошення із ,,Свободи", або ,,Українського Тижневика", витяти та прислати його нам, або безпосередньо подати рангу, ім'я і прізвище, та службову адресу на руки братського координатора до 8-го грудня ц. р.

4) Проситься теж зібрати та вислати одежу для українців у Бразилії, або в Польщі. За докладнішими інформаціями та адресами, куди її посилати треба звернутися до союзового братського координатора.

5) Якщо ваш Відділ, або ваша Округа цього ще не зробила є нагода до кінця року приєднатися до місцевих імпрез для відсвяткування Тисячоліття.

6) Чи ви уже повідомили крайового координатора братської діяльности про ім'я і прізвище, адресу і телефон відділового чи окружного координатора братської діяльности? Якщо ні, то побажано, щоб це було зроблено при найближчій нагоді.

7) Чи ви уже переглянули список членів у вашому Відділі, або у вашій Окрузі, щоб упевнитися скільки родин між членами можна вшанувати назвою ,,Стовідсоткової Союзової Родини?".

Це лиш є декілька перелічених імпрез до яких Відділ, або Округа може приєднатися. Очевидно, кожний Відділ, або кожна Округа крім згаданих може влаштовувати інші імпрези, що принесуть користь нашій громаді, нашому Союзові.

Уже доказано, що багата програма братської активности приносить користь не лиш для громади, але також притягає нових членів до нашої установи. При цьому людина багатіє почуванням великого задоволення, коли вона сповняє добро іншим. Це справжній братський дух. Це справжній дух УНСоюзу!

Андрій Воробець

Координатор братської діяльности

Максим Бойко

БІБЛІОРАФІЯ БІБЛІОГРАФІЙ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ

(Стаття 2)

Чи полегша перебудови на рідних землях корисно вплине на розвиток культурного життя, впевнятися сьогодні ще не можна. Після потреби хліба друковане слово є черговою потребою кожного народу. Сподіваємося, що при наявності великого числа бібліотек в сучасній Україні, знайдуться ідейні сили, що надолужать втрачене в бібліографічних досліджуваннях. У цій праці не повинна відставати еміґрація на поселеннях. У нас бібліографічний дорібок значний, тільки він ще ніде не виказаний. Не гаячи часу, цю працю нам конче вже починати у виді зібрання матеріялів.

Списки, що виказують бібліографічні одиниці, відносимо до збірника першого ступеня, а ,,бібліографії бібліографій" до ступеня другого, бо коли перша назва реєструє поодинчі твори з якоїсь ділянки, то друга називає більше число реєстраційних одиниць. Для міжнародного вжитку складають трьохступневі бібліографії, що реєструють матеріяли другого ступеня.

Другоступнева, або бібліографія бібліографій реєструє:

— Бібліографічні списки книжної і памфлетної форми.

— Бібліографічні покажчики публіковані в журналах, часописах і збірниках.

— Бібліографічні огляди усіх ділянок знання.

— Покажчики статтей в часовій літературі (періодиці).

— Збірники рецензій, рефератів, доповідей тощо.

Прикнижні, або внутрокнижні списки та архівні збереження.

— Реєстри одноаркушевих, або дрібних друків.

Крім вищеназваних основних матеріялів належать ще допомічні довідники, що розкривають повноту імен, уточнюють дати, подають правильні назви поселень тощо. До них належать:

— Енциклопедії та біографічні словники.

— Різного роду друковані каталоги.

— Словники псевдонімів, анонімів і криптонімів.

— Також іншомовні довідники, що реєструють наші видання.

Нам невідомо, яким руслом підуть культурні зусилля народу, але на нашу думку, ми повинні бути готові скласти другоступневу бібліографію, щоб у майбутнім порівняти з виданнями на матірних землях, а може навіть включити в одне ціле. З метою зручности нам треба складати два бібліографічні списки: материка і діяспори, але з погляду національної єдности культури, — історія бібліографії повинна бути одна. У теперішній час трудноці у нас включити в бібліографічні огляди довідники атеїстичної літератури, пропаґандивної марксо-ленінської, необґрунтованих праць ,,воззоєдінєній", як також оплюгавлювання брудними словами українських історичних постатей. Праці названих тем і їм подібні повинні бути спершу визнані як помилкові, ненаукові та пропагандивні. Можливо, такі праці відносити до особливих розділів.

Зупинімо нашу увагу на ,,Українська радянська соціялістична республіка; бібліографічний покажчик літератури". (Київ, Наукова думка, 1969,474 ст.). Ніщо інше, це мали б бути матеріяли до історії України. Перша стаття ,,В. І. Ленін про Україну", 113 назв ,,ніби до джерел". Уся праця складається з 12-ти розділів, дивовижні їх назви ,,партія", ,,соціялізм", останній з них ,,Українська ССР в період будівництва комуністичного суспільства (1959-1967 рр.)", після двадцяти років цей ,,етап" дочекався ,,перестройки", або вірніше турботи — ,,Хліб наш щоденний..."

Автор згаданої бібліографії Микита Потапович Рудь що видніє на лицевій сторінці. Вище нього ,,Академія наук Української РСР", на стор. 415-418 подані заголовки використаних ніби бібліографічних творів, серед них збірки матеріялів ,,До історії міст і сіл", частина краєзнавчої бібліографії, ані одної понад сотні сторінок, переважають брошурки, датовані 1956 до 1965 років. Розділ називається ,,Бібліографічні покажчики про Україну (основні видання)". Ми знаємо бібліографії ,,До історії міст і сіл", — це ,,будьонщина", ,,ревкоми" тощо. Потрактувати поважно цю ,,основну бібліографічну літературу" не можна.

На думку автора цієї статті є думки складати окремо бібліографію бібліографій тільки закордонних випрацювань, а коли включити твори складені на материкові, то хіба тільки ,,бібліографію українського інтелекту", яку складали діячі української культури до червня, 1931 року, до конференції бібліографів у Києві, де засудили стару школу за націоналізм і проголосили марксо-ленінську бібліографію. Від того часу ця ділянка нашої культури нидіє досьогодні.

У цій праці нам конче використати досвід і зібрані матеріяли видатного бібліографа Є. Ю. Пеленського, що своїми працями зайняв місце піонера цієї ділянки культури.

В посіданні автора цієї статті зібрано понад тисячу бібліографічних списків українською та іншими мовами складених на еміграції. Проблема зібрати знавців предмету та знайти скромну грошову допомогу для видання. Зправила, бібліографія немає читача, вона дефіцитна, але її конче досліджувати, вести студії, бо кращі зразки світової слави сусіди у нас вже присвоїли; боронити і відібрати присвоєне можуть тільки праці складені у повній свободі наукових досліджувань.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

В ПОШАНУ ПРИЯТЕЛЬКИ

Зворушливо було читати некролог про. Петра Одарченка присвячений активній діячі на українській ниві св. п. Любові Марголін (,,Свобода" 1-го листопада ц. р.). Цим листопадом я хочу доповнити портрет великої патріотки українського народу.

Описане життя і всесторонне діяльність покійної є тим більш важливі і цікаві, бо Любов Марґоліна була жидівської національности. А її батько, адвокат Арнольд Марґолін, приєднався до творців незалежної української держави, як представник від жидівської меншини Києва і активно працював в Центральній Раді, займаючи важливі пости. Уже будучи на еміґрації, він багато робив для захисту України та чим міг помагав українцям. Дід покійної, Давид Марґолін, був власником пароплавного підприємства на Трухановім острові, на лівому боці Дніпра напроти Києва. Для робітників своїх майстерень він побудував православну церкву св. Єлисавети.

Люба змалку, полюбивши Україну та її народ, зберегла ту приязнь і любов до кінця свого життя. Вона брала активну участь в багатьох українських організаціях і жертвувала на народні цілі.

Вже будучи тяжко хворою, вона тримала зв'язок з українцями, цікавилась життям громади. За пару днів перед смертю вона телефонувала до мене: хотіла знати програму і перебіг святкувань у Вашінґтоні 1000-ліття Хрищення України і була дуже засмучена, що через стан свого здоров'я не зможе разом з українцями взяти участь у цьому великому святі.

Спи спокійно, Дорога Приятелько! Великий вклад вашої родини в боротьбу за волю України назавжди лишиться в пам'яті українського народу.

Варвара Дібет

Вашінґтон, Д. К.

Володимир Жила

ПРАВДИВИЙ ВОЇН НАШОГО ЧАСУ

III.

Не можна не відзначати й історичних зацікавлень В. Янева. Їх Аркадій Жуковський звів до таких п'ятьох ділянок: студентство й молодь, НТШ, УВУ, сильветки діячів української науки й політики та сукупність релігійних питань, що визначають життя. Основні твори автора з окремих ділянок зібрані у двотомнику ,,Студії та матеріяли до новітньої української історії" (Див. ,,Монографії УВУ", т. 16 (I-II).

В. Янів також поет. Його творчий дорібок упорядкований і складається з чотирьох збірок: ,,Сонце й ґрати" (1941), ,,Листопадові фрагменти" (1941), ,,Шляхи" (1951) та ,,Життя" (1975). Перша збірка — це справжній поетичний літопис часу, що його О. Ольжич назвав би ,,доба жорстока, як вовчиця", з тим, що Ольжич, пишучи свого вірша ,,Двадцять літ кривавилась земля", був радше обсерватором цієї ,,доби", а Янів був безпосереднім її керівним діячем-,,воїном", переносячи духово й фізично її жорстокість. Творчість цікава насамперед з психологічного боку, бо це найориґінальніший матеріял тюремної поезії, який кидає яскраве світло на процес творчости ювіляра. Збірка ,,Листопадові фраґменти" постала також у в'язниці. Її написав поет протягом двох місяців і вона була готова вже 1937 року. У збірці ,,Шляхи" з'являються на зміну вірші релігійного характеру — поетові молитви чи вірніше ,,розмови з Богом". Це мистецьке надбання охоплює сім поезій, при чому кожна з них відповідає окремій частині молитви. Поет прозоро викладає філософію життя, в якій особисте тісно пов'язане з життям нації. Настрій автора піднесений, але в той же час молитовний:

І голосніше грому й хуртовини,
До Тебе кличуть, Отче наш, з темниці
Розширені розпукою зіниці —
Слова завмерлі вольної людини.

Ці рядки можуть розтопити серце чи не найкрижанішого читача. Звертання до Бога, зокрема піднесено-молитовне, завжди виправдує себе, бо найтяжчі випробовування стають для поета істиною надто дорогою. Збірка ,,Життя" — це 46 поезій; з них кожна складається з трьох п'ятивіршових строф, писаних чотиристоповим ямбом. Збірка повна звукових повторів, що вносять в окремі вірші щось в роді містичного характеру, щоб викликати релігійно-споглядальний, чи може релігійно-медитаційний настрій. Цю збірку нагороджено на літературному Конкурсі ім. Франка.

В цілому, ювіляр — поет яскраво національний і релігійний. В його творчості багато бурхливих і нестримних у своєму виявленні почуттів. В кожному вірші він є сам собою, що знає міру любови й міру ненависти. У поезії притримується здебільша клясичної форми. В останній збірці у нього виразний нахил до поміркованого символізму, підкресленого метафорами, алітераціями й музикальністю в дусі філософських медитацій про розуміння життя творчої людини.

Як автор есеїст В. Янів написав 10 ілюстрованих мініятюр — вступних зауваг до виставок образотворчих мистців (німецькомовні нариси друковані в німецьких Річниках за роки 1978-1987), а українські в серії ,,Різне УВУ". Ювіляр є також автором дрібних подорожніх есеїв, друкованих у різних місячниках.

В. Янів — член Об'єднання Українських Письменників ,,Слово" (з 1967 р.), ,,Freier Deutscher Autorenverband (з 1978 р.), Exil-Pen-Club (з 1983 р.), ,,The World Literary Academy-Cambridge" (з 1986 р.). Для відзначення його заслуг В. Яневу признано Diploma di merito dell' Universita delle Arti (Salsomaggiore Terme" (1982), почесне членство НТШ (1987) і почесне членство УВАН-Канада (1988).

В. Янів одружений з Софією вродженою Мойсеович (1939 р.), відомою пластовою діячкою і виховницею, активним членом українського визвольного руху. 1988 р. їй присвоєно почесний докторат з Філософії УВУ за заслуги при видаванні ,,Енциклопедії Українознавства" та за довголітню громадську працю.

Велику роботу проводить В. Янів у підготові наших наукових кадрів. Як професор він користується повагою серед студентів УВУ. Багато вчителів, викладачів вищої школи та наукових працівників з вдячністю низавають себе учнями професора Володимира Янева. Його діяльність, як бачимо, розмаїта й багата. Він правдивий воїн, що втручається в сучасну йому дійсність, утверджуючи прагнення українського народу до волі й державности. Разом з тим він невтомно стоїть за вірність національній і релігійній правді, що є його основним ідейно-естетичним принципом як громадянина, політичного діяча, науковця й поета. Отож, вшановуючи ювіляра, відзначаючи його заслуги перед українською громадою і наукою, ми від щирого серця бажаємо йому міцного здоров'я й багато літ творчої праці.

Закінчення ювілейних святкувань в Сан Дієґо

На шляху туристів з Канади у Південну Америку, попри береги Тихого океану, лежить місто Сан Дієґо. Ще 20 хвилин їзди, і вже кордон — Мехіко.

Великі парки, музеї, найбільший зоологічний город в Америці, чудові влаштування над океаном для морських риб і тварин, т. зв. „Сі Ворлд", до яких пописи китів і дельфінів притягають тисячі туристів. Великий простір, у якому вільно живуть дикі звірята, т. зв. „Вайлд Енімл Парк", пляжі, морський спорт — вітрильники, водолази, водні лещата. Також величезна морська база — літаконосці, крейсери, підводні човни і інша морська сила, попри які водні автобуси щоденно перевозять тисячі зацікавлених. „Мірмар", військове летовище, радарні споруди, недалекі гори з сосновим лісом, вибагливі ресторани, готелі — все це робить Сан Дієґо містом туристів і пенсіонерів.

А погода — „гейби у Бога за дверима". Немає горячі, ніколи не падає сніг, не замерзає вода, ціле літо ані краплини дощу, а буря-громовиця — це велика подія, часом раз на кілька років буває. Вітрець з океану підбирає ґази з авт і несе на ліси, на гори. Жадного промислу, що має комин, тут не дозволено. Правда, коли дном океану або шляхом св. Андреаса іде землетрус, то і у нас хати дрожать, одначе якоїсь шкоди довгі роки не занотовано. Сан Дієго — це остання станиця на тому шляху, де є зорганізована українська громада. Є українські церкви, український музей — хатка, хор при православній церкві. Святкуємо-відзначаємо всі національні свята, а також релігійні і побутові. Правда вони не такі многолюдні, як у великих скупченнях українців, бо громада тут відносно мала.

Останніми роками відбувалися тут українські фестивалі. Було багато гостей з Фініксу, Сан Франсіско, Сан Гозе, Лос Анджелесу і інших західніх міст. Звичайно тоді танцювальні ансамблі з оркестрою з Канади виповняли зміст.

У неділю, 2-го жовтня українська католицька парафія в Сан Дієго закінчувала святкування ювілею Тисячоліття Хрищення України. Участь взяла православна громада, чисельні гості з візантійської католицької церкви та римо-католики. У римо-католицькій катедрі „Іммакулята", при якій розкинулися чисельні будівлі католицького університету, збиралися учасники. Прибув відділ „Лицарів Колюмба". Перед церквою збільшувався натовп. Всі чогось очікували. У бічних приміщеннях катедри уставився похід і рушив до головного входу. Крім парафіян у ньому ішли Владика Іннокентій Лотоцький, місцевий парох-господар о. Андрій Микита, наш пенсіонер о. Михайло Курило, парох візантійської католицької церкви о. Йосиф Ріделла, о. Петро Леськів і щойно висвячений о. Йосиф Чупіль — оба з Лос Анджелесу, і о. Майкел Діяз — капелян фльоти. Співав хор під проводом гарного тенора і знавця церковних напівів Степана Клоса.

Перед церквою сотні людей з зацікавленням приглядалися до походу. Багато римо-католиків, головно студентів, ніколи такого не бачили. Перед головним входом у дволаві, у своїх кольоритних строях з шаблями в руках, вистроїлися „Лицарі Колюмба". У дверях церкви Владику Інокентія і цілий збір з хлібом та сіллю вітали брат і сестра — Марта і молодий питомець Володимир Бачинські. Він вже у Римі на дальших студіях.

Величава церква з бічними навами, колюмнами, перший раз наповнилася людьми у вишиваних сорочках, наповнилася гомоном українського церковного співу. На великому престолі під видом хліба і вина спочив Христос, у східньому українському обряді. Священики служили чудову Архиєрейську Службу Божу. Сотні людей приступило до Св. Причастія.

На закінчення, гарно звучав дует „гимн Тисячоліття" у виконанні інж. Миколи Малого — бас і тенор — Степана Клоса, а опісля могутнє „Боже великий, Творче всесильний".

Гарна і простора заля католицького університету була готова, щоб примістити гостей. У вестибюлі перед залею багато людей. На двох великих столах розложено експонати українського мистецтва — вишивки, різьба, писанки, кераміка і стіл з книжками, виданнями, зв'язаними з Тисячоліттям. Тут чотири томи Гарвардського проєкту досекулярної літератури та менші книжечки, видані раніше памфлети, летючки. Далі чепурно видана „Смолоскипом" книжка „Тисяча років Хрищення України" й інші. Останній стіл — дещо з української музики.

Господарем ювілейного бенкету був голова місцевого Комітету Тисячоліття інж. Ярослав Сисин. Цей комітет тісно співпрацював з парохом місцевої церкви при влаштуванні цієї імпрези. Вітаючи гостей, він попросив Владику Іннокентія почати бенкет молитвою. Згодом він познайомив присутніх з Владикою, священиками, членами, комітету та деякими людьми на залі, головно з групою 20 осіб, які приїхали з Фініксу, Арізона, щоб продемонструвати зразки української історичної ноші. Також вітав місцевого віртуоза-бандуриста Романа Рітачка, який опісля збагатив програму. Олександер Скоп, голова управи української православної церкви, вітав зібраних від православної громади, виголосив радість, що так чисельно і так спільно зібралися всі тут та просив взяти участь у закінченні ювілейних святкувань у православній парафії. Отець крилошанин Андрій Микита вітав гостей, як священик-господар. Дякував гостям з Фініксу за приїзд — вони колишні його парафіяни. Дякував всім, які причинилися до влаштування цієї імпрези. Опісля бандурист, вчитель гри на бандурі у різних місцевостях Роман Рітачка своїм сильним басом-баритоном у супроводі бандури відспівав кілька пісень. Для багатьох на залі це була новина. Довгі оплески були висловом нагороди і вдячности. Вершком ґраціозности виконання і захоплення глядачів був показ української історичної ноші.

Знана вже із своїх виступів у минулому група ентузіястів із Фініксу під головуванням Ольги Сливки з рамені 3-го Відділу Союзу Українок Америки звеличала це свято. Перед виступом О. Сливка розказала про користі, які дає показ ноші. Це жива лекція нашого минулого для молодого покоління, для чужинців і задоволення з виконаної праці. Користають і старші.

Почалися виступи — показ трипільської ери, княжої та козацької доби. Всіх разом 18, чудових, з точністю до джерел, виконаних строїв. Скільки це праці, скільки любови до свого! На тлі лагідної музики творило милу атмосферу, незабутній настрій. Кожний виступ Ольга Сливка по-українськи, а Мирослава Михайлів по-англійськи пояснювали — хто виконує презентацію і який це одяг. По виступі о. А. Микита дякував виконавцям і вручив невелику допомогу на дальше ведення так корисної праці.

На закінчення промовив до зібраних Владика Іннокентій. Він вказав на обставини, в яких живе наш народ, його сильну віру, Богослуження у засекречених місцях, домагання визнання леґальности для нашої церкви. Він висловив надію, що з вірою в Бога загартовані у другому тисячолітті, наша церква і наш народ переможуть. Отець П. Леськів молитвою — подякою Богові за успіх закінчив це свято.

О. Ґерега

В ЧИКАҐО ВІДЗНАЧЕНО ІМПОЗАНТНИМ КОНЦЕРТОМ ЮВІЛЕЙ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Довгоочікуваний у Чикаго загальногромадський концерт для відзначення ювілею Тисячоліття Християнства в Україні відбувся в неділю, 16-го жовтня ц.р. Перед цим відбулися ювілейні імпрези по кожній парафії метрополітального Чикаґо, а також всеамериканські святкування у Вашінґтоні. Тому чикаґська громада мала до цього концерту великі вимоги, щоб він був чимсь кульмінаційним і пам'ятним.

Він таким був. Він дійсно був виїмковою імпрезою, на яку, дивлячися з перспективи відбутого, чикаґській громаді було варто чекати, а виконавцям концерту до неї готуватися. Концерт пройшов на високому мистецькому рівні і залишив у присутніх враження, що вони були на якомусь духовному пирі.

Концерт відбувся у престижевій Оркестра Голл. Його відкрив голова ювілейного громадського комітету Чикаго дир. Роман Мицик. Вітаючи присутніх він заявив, що сьогоднішній концерт присвячений невмирущому духові української нації — св. Володимирові Великому, володареві України-Русі, який 1000 років тому охрестив наш український нарід. Відтак виступив коротко д-р Юліян Куляс та подав присутнім до відома, що з нагоди святкувань у Чикаго ювілею Тисячоліття Християнства в Україні наспіли привіти від губернатора Томпсона, обидвох президентських кандидатів, Буша та Дукакіса, та теплий привіт від президента Реґена, який був зачитаний.

Першою точкою концерту була прем'єра музичного твору сучасного молодого композитора з України Валерія Кікти у виконанні 75-членної симфонічної оркестри під дириґентурою маестра Володимира Колесника. Музичний твір Кікти — це концерт на оркестру в трьох частинах на мотиви українських колядок, щедрівок та веснянок. Після закінчення цієї точки на сцену вийшов композитор, якого представив публіці маестро Колесник. Композиторові вручили букет квітів, після чого він передав присутнім привіт з України. Присутні прийняли слова композитора і відповіли на них теплими та рясними оплесками. Поява композитора на прем'єрі свого твору в Чикаго не була без труднощів. Полагоджуючи справи його приїзду до Чикаґо, доводилося одного разу аж протягом трьох годин доказувати Москві в телефонічній розмові, що в СССР настала гласність і що в імені тієї гласности проситься дозволу на приїзд композитора.

Ювілейний хор, який виступив у Чикаго на відзначенні Тисячоліття (дириґент Р. Андрушко).

Наступною точкою був „Слов'янський концерт" Бориса Лятошинського — твір для фортепіяна і оркестри у виконанні вже згаданої симфонічної оркестри. Як солістка фортепіянової партії на тлі оркестри виступила Лідія Артимів. Своєю грою вона швидко здобула прихильність слухачів, які з великою увагою і приємністю слухали її. Вручений букет квітів та довготривалі оплески ледве чи передали те велике вдоволення, яке публіка переживала. Частина цих оплесків також ішла на конто маестра Колесника, який диригував обидвома точками і якому теж вручено квіти.

У другій частині концерту виступив ювілейний хор у супроводі тієї ж самої симфонічної оркестри, цим разом під дириґентурою Романа Андрушка.

Ювілейний хор був створений більш як рік тому. Ядром хору був відомий чикаґський чоловічий хор „Сурма", до якого були запрошені жіночі голоси із різних чикаґських мішаних хорів (45 жінок). Хор розпочав другу частину концерту „Гимном Тисячоліття", муз. Федорова. Як тільки пролунали перші акорди гимну, публіка встала з місць. Хор звучав могутньо і впевнено; присутні переживали рідкісні хвилини. Дехто витирав сльози.

Після гимну хор ще виконав три точки. Публіка оплескувала поодинокі точки довгими оплесками, висловлюючи своє признання для хору. Тими точками були „Псальми Русланові", муз. Кудрика, „Владико неба і землі" — молитва із опери „Запорожець за Дунаєм", муз. Гулака-Артемовського. Солістом у цій точці виступив Юрій Оришкевич, якого під оплески публіки теж нагороджено букетом квітів.

Останньою точкою було виконання поеми „Україна", муз. Давидовського, до слів Шевченка з оркестрацією Юрія Фіяли, який теж зробив оркестрацію на твір „Псальми Русланові". У поемі „Україна" солістами виступали Ганна Маринець, Тадей Ванджура та Василь Зарицький. Ця точка була виконана енергійно, з відповідною динамікою та з видимим самозапевненням виконавців. Всіх виконавців присутні нагородили заслуженими оплесками, а дириґента додатково букетом квітів. Після концерту люди ще довго переживали гарні враження і вдоволення, що були учасниками так гарного концерту і разом жаль, що концерт закінчився. Не знаю, яку оцінку дадуть виконавцям концерту музичні критики. Вони мають своє мірило. Говорячи з людьми, що люблять слухати музику і спів, то в них не було кінця похвалам.

Після концерту в авдиторії собору свв. Володимира і Ольги відбулося спільне прийняття для членів хору та їхньої ближчої родини.

Присутніми також були піяністка Л. Артимів, композитор В. Кікта, соліст Ю. Оришкевич та дириґенти маестро В. Колесник і Р. Андрушко. У товариській атмосфері голова громадського комітету дир. Р. Мицик ще раз подякував всім ваконавцям за їх труд і працю, бо їм завдячується сьогоднішний успіх на прославу великого ювілею — тисячоліття Хрищення України.

Невтомним керівником комісії, що займалася полагодженням всіх справ відносно концерту, а зокрема контактів з симфонічною оркестрою була Ірена Квірмбах-Гаврик, яка теж сама була членом оркестри — єдина українка. Признання також належиться Управі хору „Сурма" на чолі з головою Миколою Крихтяком за великий вклад праці в організацію і втримання Ювілейного хору.

Л. Костелина

Римо-Католицька...

(Закінчення зі стор. 1)

Діти несуть ікони під час процесії.

На закінчення святочної відправи Митрополит С. Сулик подякував Архиєпископові за його гарні слова і його затурбовання долею Української Католицької Церкви, а о. Богдан Лукі передав для Архиєпископа і двох Єпископів його дієцезії українські ікони.

До Богослуження співав спільний хор із українських парохій св. Івана Хрестителя в Нюарку, св. Миколая в Пассейку, св. Володимира в Елизабеті, свв. Петра і Павла в Джерзі Сити і Вознесення Пречистої Марії з Перт Амбою під дириґентурою Зірки Берези.

Катедра...

(Закінчення зі стор. 1)

У четвер, 20-го жовтня ц.р. в новоствореній катедрі відбувся перший семінар на тему „Козаки, кобзарі та їхнє відношення до жінок". Доповідачем семінару була професор відділу слов'янських мов та літератур університету Вірджінії Наталія Кононенко-Мойл. Дослідча праця д-ра Кононенко над українськими думами та їх виконавцями відома із попереднього спільного видання Гарвардського університету та Канадського Інституту Українських Студій під назвою „Українські думи".

Під час семінару д-р Кононенко висловила надзвичайно цікаву думку, яка може змінити загально прийнятий погляд на походження українських дум. Як підкреслила доповідачка, до сьогодні більшість дослідників дум вважають їх результатом поетичної діяльности українського запорозького козацтва. Проте такий погляд на походження дум не підтверджується аналізою їх текстів, в яких переважно розповідається про події з точки зору не військово-козацької, а сімейної та морально-релігійної.

Доповідь Н. Кононенко-Мойл закінчилась жвавою дискусією присутніх.

В. Гнатківський...

(Закінчення зі стор. 1)

Таня Кейс, Люба Лабунька, Іванна Солтис, Марта Яцушко, Олександра Юзенів і Андрій Ластовецький, члени.

Крайовим з'їздом провадила Президія у складі: пл. сен. Ігор Гайда, предсідник, пл. сен. Ірина Левицька, заступник предсідника, і пл. сен. Таня Паш, секретар.

На з'їзді були присутні голова Крайової Пластової Старшини пл. сен. Ігор Сохан, голова КПРади пл. сен. Ольга Кузьмович, і головний булавний УПС пл. сен. Василь Мочула, який передав привіт від перешкодженого Начального Пластуна пл. сен. Юрія Старосольського.

На підставі звітів, Улад Пластунів-сеніорів в ЗСА нараховує тепер 997 членів.

В НЕДІЛЮ, 13-ГО ЛИСТОПАДА ц.р. у вашінґтонському військовому шпиталі Волтер Рід помер генерал Лаймен Лемніцер, видатний американський військовик, колишній голова об'єднаного штабу. Він мав 89 років і страждав від тяжкої ниркової недуги. Закінчивши в 1936 році вищу військову школу Л. Лемніцер займав важливі військові посади в Департаменті оборони ЗСА і вніс великий вклад в укріплення боєздатности американських військ. Перебуваючи на посту голови об'єднаного штабу, в 1960 році, він зумів добре зкоординувати дії американських військ в Европі під час кризи, що склалася після спорудження берлінського муру. Від 1962 по 1969 рік Лемніцер командував військами НАТО в Европі.

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН І Джордж Буш привітали заяву Ясіра Арафата, в якій він нарешті публічно оголосив, що лідери ПВО визнають Ізраїль незалежною державою. Р. Реґен і Дж. Буш у своєму привітанні вказали, що декляpація про визнання Ізраїля, незалежною державою породила великі надії і стала першим кроком до стабільного миру.

В ПОНЕДІЛОК, 14-ГО ЛИСТОПАДА, 49-річна емігрантка з Совєтського Союзу І. Байтман розповіла поліції, які знущання довелося їй витерпіти протягом цілого року від домоуправителя Гакі Бекірі. І. Байтман приїхала до Америки сім років тому. Не знаючи англійської мови й американських законів, вона довго боялася розповісти будь-кому, що Г. Бекір, погрожуючи пістолетом, ґвалтував її багато разів і погрожував убити її, матір і її приятеля Давида Яффе, якщо вона посміє кому-небудь розповісти. В неділю вечором Бекірі чотири рази вистрілив в авто Д. Яффе і поранив його в шию. Довідавшись про це, І. Байтман розповіла про все поліції. Г. Бекірі заарештовано.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ успішно запустив міжпростірний корабель „Буран" при допомозі потужної ракети „Енерґія", перший такий корабель совєтського виробу, який облетів кілька разів землю керований з ракетного центру. В середині, крім деяких звіряток, не було астронавтів і завданням совєтського міжпростірного корабля не є запуск сателітів, як це практикують американські подібні кораблі. СССР має натомість деякі успіхи з орбітною станцією „Мір", яка постійно кружляє довкола землі, а астронавти змінюються час-від-часу. В загальному совєтська астронавтика зазнала деяких неуспіхів, про що відкрито почали говорити совєтські вчені на сторінках фахових видань.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Ukrainian Free University Foundation, Inc
203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ВШАНОВУЮЧИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

померлих Дорогих Осіб пожертвували на українську науку, стипендії, українські студії в УВУ слідуючі жертводавці:

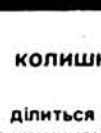
Марія Андрусяк, в св. п. проф. мужа д-ра Іллі	$5.000.00
Прися Витвицька, в св. п. проф. Леоніди Левки на Постійний Стипендійний Фонд в її пам'ять	1.000.00
Дарія Кузик, в св. п. мужа Дмитра	500.00
Мирослава Савчак, в св. п. мужа д-ра Володимира	500.00
мґр Марта Савчук, в св. п. мужа д-ра Константина	300.00
Роман Рак, в св. п. інж. Богдана Соболти	300.00
Анна Політипо, в св. п. мужа д-ра Юліяна	250.00
Роман і Олена Горбачевські, в св. п. брата Мирослава	100.00
д-р Петро Дармограй, в св. п. дружини Галі (Анни)	100.00
Тарас Когут, в св. п. Михайла і Зофії	100.00
Андрій і Ірена Дзедзик, в св. п. Ольги Бородайко-Целевич	50.00
Квітослава Кушнір, в св. п. Мирона Утриска	50.00
Новицька Ірена, в св. п. Мирона Утриска	50.00
Іван Мартинець, в св. п. батьків Івана і Рози	25.00

Божественні Літургії і Панахиди за померлих членів Фундації, та осіб у світлу пам'ять котрих родина чи друзі зложили пожертви на Фундацію УВУ — відправляються кожного року в останню неділю січня в українських церквах у всіх країнах нашого поселення.

Просимо слідкувати за нашими оголошеннями.

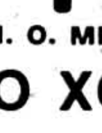
Дякуємо всім Вельмишановним Жертводавцям і клонимо наші голови перед пам'яттю Покійних. Нехай ласкавий Господь дасть Їм вічний спокій, а світла пам'ять про Них залишиться вічна серед нашої спільноти.

УПРАВА Ф. УВУ

Постійний Комітет колишніх учениць гімназії СС Василіянок у Львові

ділиться сумною вісткою з колишніми професорами та ученицями, що 22-го жовтня 1988 р. в Торонто, Канада, відійшов у Вічність, проживши 98 років, наш Дорогий Катехит

бл. п. о. митрат

ПЕТРО ХОМИН

В пам'ять Покійного Комітет складає 100.00 ам. дол. на беатифікаційний фонд процесу Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького і просить колишніх учениць і охочих громадян долучитися до цієї збірки.

Пожертви просимо висилати на адресу Люби Прокоп
58 East 7th Street, New York, N.Y. 10003

У глибокому смутку повідомляю Рідню, Приятелів та Знайомих, що мій Найдорожчий МУЖ

бл. п.

МАРКІЯН ЛЕПКИЙ

СКРИПАЛЬ І МУЗИКОЛОГ
відійшов у Вічність дня 11-го листопада 1988 р. в Арчбольд, Огайо.

ПАНАХИДА відбулася в неділю, 13-го листопада 1988 р. о год. 7.30 веч. в похоронному заведенні Шорт.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 14-го листопада 1988 р. в католицькій церкві св. Петра в Арчбольд о год. 11-ій перед пол.

Горем прибиті:
ІВАННА — дружина
ТЕТЯНА ЮЗЬВЯК — сестра
ХРИСТИНА І КСЕНЯ — сестри з родинами
ближча і дальша Родина

„СПІЛЬНИЙ ДЕНЬ МОЛОДІ" У ФРАНЦІЇ

У неділю, 7-го серпня ц. р., в містечку Дімерінген у Франції, недалеко німецької границі і поблизу української колонії у Маквілері, відбулася небувала імпреза в рамках ювілейних святкувань Тисячоліття Хрищення України. Імпреза, єдина такого роду на українському форумі у світі, проходила під кличем „Спільний день молоді". З нагоди такого великого ювілею, яким є Тисячоліття Християнства в Україні, всі наші молодіжні організації вирішили відбути спільну імпрезу, щоб внести на терені Франції і свою лепту у гідне відзначення цієї християнської церковно-національної події. Треба було підготовити історичний живий стінопис і кожному молодечому угрупуванню призначено одну історичну епоху: від поганських часів до сучасної доби. Зацікавлені групи були такі: „Рідна Школа" в Парижі, Мец і Страсбург разом, Евре в Нормандії, Колонія-оселя в Маквілері, оселя ОУМУФ „Чорногора" та сумівський табір „Верховина" в Розе.

Всі молодіжні групи виїжджали з оселі Маквілеру, куди заїхали були попереднього дня на загальну пробу. Маквілер — це оселя української молоді, що під дбайливим старанням та доглядом о. монс. П. Когута і при великій кількості виховників проводять частину своїх літніх вакацій, щоб навчитися дещо про рідну Україну. Всі заповнили церковцю в Сар-Унійон, з дев'ять кілометрів від Маквілеру. На це свято з'їхалося приблизно 450 наших людей з усіх кінців Франції. Архиєрейську Службу Божу відправив Владика Михаїл Гринчишин в співслуженні отців М. Василика, Я. Салевича та П. Холодилі на Бельгію. Дияконував о. П. Когут. Я диригував та дякував. Разом з дітьми та приїжджими в церкві було понад 600 українців. Дуже імпонентним видавався цей збір українських богомольців. Мимохіть линув я думкою до минуломісячних святкувань в Римі. Спів проходив плинно, з ентузіязмом та у швидкому темпі, хоч і по-старослов'янському. Владика виголосив проповідь по-українськи. Отець Борис Хайневський, православний душпастир на Східню Францію, виголосив проповідь по-французькому для французьких богомольців. Проповідь була глибоко вдумливою, з багатьма історичними начерками та навіяна свідомим патріотизмом, як і годиться для чужинецьких присутніх, які ще не обізнані в наших справах. До Причастя приступило багато людей і Владика з двома священиками.

По урочистій Службі Божій вся молодь вернулася до Маквілеру на обід, а гості поїхали прямо до Дімерінген, до залі, де мала відбутися імпреза, на обід. Тут належиться подякувати всім сестрам з Маквілеру та паням, що в ті два дні їм допомагали, бо приміщати та прохарчувати таку велику кількість людей не є легко.

Рівно о 15:30 в присутності Владики та отців розпочався живий стінопис. Поганську, передхристиянську епоху представила „Рідна Школа" в Парижі. Світ знаходиться в темряві, а наші предки вірять у божків та покланяються силам природи. Сили зла борються проти сил добра. Кінець кінцем, перемагає добро, але світ ще далі знаходиться в хаосі. Княгиня Ольга приносить світло і назначує шлях до кращого світу. Діти в довгих різнобарвних шатах, під супровід награної вже перед тим музики (такі були вимоги підготовчої комісії, заложеної з представників різних шкільних та таборових груп, що всі пісні та музичний супровід мали бути уже награні наперед) та при висвітленні на відповідному екрані діяпроглядок, плавно відіграли свою сценку. Їх підготовили сестри Романа та Єлисавета і Анна Основич.

Оселя в Маквілері під проводом Івана Матвіїва приготовила величаву картину одруження Анни з Візантії з князем Володимиром з пізнішим Хрищенням України. Відтак представлено королівський двір французького володаря Генриха IV з Анною, дочкою Ярослава Мудрого. Діти в лискучих костюмах поважно представили двори Володимира та Генриха. Під кінець сценки діти з усіх шкіл вийшли на сцену, щоб відспівати спільно „Отче Наш" під батутою Надії Васютика.

Третю картину представили спільно школи Мецу та Стразбурґу під керівництвом Івана Матвіїва. Татари в 1240 р. займають Київ. Народ утікає на Захід, де починає свій історичний зріст Галицько-Волинське князівство. Князь Данило отримує з рук Папи корону. На молоду державу нападають татарські орди. Згодом Україна терпить під польським ярмом, у наслідок якого зароджується козацтво. Діти в довгих білих сукнах та в оригінальних масках жваво представили ці картини.

Козацьку добу представили члени ОУМУФ з „Чорногори". Козаки по відчитанні на Січі листа султана відповідають йому своїм листом з добірною лайкою та своєрідним гумором. Все проходило в театральному стилі. Січ, козацькі строї — все вдало й влучно підібрано. Відтак в'їзд Богдана Хмельницького до Києва. Весь життєрадісний настрій козаків висловлений танцем „Козачок". Всі діялоги відбувалися французькою мовою і з погляду одного українця з іншої країни, що не розуміє по-французькому, це видаватиметься негарним, але на терені Франції — це звичайне явище на наших імпрезах, бо є багато присутніх французів, які цікавляться нашою проблематикою і дуже прихильно ставляться до наших справ. Самі молодики з „Чорногори" приготовили собі сценку й костюми, за що низький їм поклін!

Школі Нормандії призначено XVIII століття на Україні. По збуренні з наказу Катерини II Січі козаки на вигнанні за Дунаєм. По деякому часі дозволено їм вернутись на свої давні посілості. Тарас Шевченко стає носієм українського відродження. Його слідами пішли Іван Франко та Леся Українка. Діти представили мандрівку козаків в турецьку землю. А дуже гарно випала інсценізація „Лиса Микити" Івана Франка. Школярі виступили на сцену, кожний з маскою, що представляла якесь звіря. Лис Микита усім розказував. Ще перед тим вони зуміли вдалими короткими сценками представити поодинокі поезії Шевченка. Їх підготовляв О. Смолкевич.

Сумівський табір „Верховина" в Розе мав представити нашу сучасну добу. З огляду на пізню пору, а тим більше, що вже три години люди сиділи в залі, рішено було представити лише перший період, що охоплює роки 1917-1933. Тому що я довгі роки ходжу на „Верховину", мені призначено підготовити таборовиків. Трудність тут велика, оскільки інші групи вже довший час підготовлялися, тому що в них діти на місці, а переді мною проблема: чи вдасться мені за чотири дні приготовити таборовиків? Всі наполегливо із охотою приготовлялися і вдалося нам, не без трудів, бути готовими. Відродження літератури на Україні, представлене відрецитуванням вірша О. Олеся „Живи, Україно" Е. Копчуком, в час якого на сцену вимаршерували наші наймолодші „Січові Стрільці". Відтак представлено розвій пісні і танку двома танцями. Над відродженням зависла чорна хмара. Сталін, бажаючи в скорому часі довести Совєтський Союз до високого технічного рівня, закупив ціною українського збіжжя прилади із Заходу. Наші наймолодші хореографією відіграли з косами в руках і в супроводі пісні „Вийшли в поле косарі" сценку, якою старалися показати, що Україну колись називали „шпихліром" Европи. За Сталіна започатковано голодомор. Четверо найстарших вийшли із чорною домовиною на плечах, а за ними наші наймолодші. Йшли похоронним ходом із мисочками в руках! Це була сильна сцена. В міжчасі на екрані висвітлювалося діяпроглядки, що в жахливий спосіб представляли трагічну ситуацію тридцятих років! Не в одного на залі покотилася сльоза. Відспіванням „Не пора, не пора" завершено нашу сценку. На жаль, не було часу показати період Визвольних Змагань: ОУН, УПА, дисидентський рух...

Потім на сцену вийшли діти з усіх шкіл, щоб спільно відспівати „Боже Великий".

Через це свято вся молодь мала можливість зійтися та запізнатися взаємно. Багато разів з огляду на далекі віддалі та неможливості з'їхатися, молодь Франції не пізнається, але як тільки заіснує така можливість, то радості нема кінця! Була можливість обмінятися думками, поглядами політичними, ідеологічними напрямними. Була можливість пожартувати, заспівати спільно. Була можливість попрацювати разом, а щонайважливіше, спільно провести свято молоді. А це найголовніше. Колись учасники будуть розповідати своїм дітям та внукам про те, що вони брали участь в небувалій імпрезі — Спільному Святі Молоді з приводу Тисячоліття Хрищення України.

о. Євген Небесняк

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСК Ню Йорк „Младост" СК — 2:2

У неділю, 6-го листопада, І-ша дружина УСК відбула чергові футбольні змагання за чемпіонат III-ої дивізії Космополітальної Ліґи, які закінчила ремісовим вислідом 2:2. Суперником наших футболістів був сильний югославський клюб „Младост", в складі якого виступає ряд добрих футболістів, що прибули з Югославії.

Конто ґолів у цій зустрічі для УСК-у відкрив вже в 5-ій хвилині Машадо, який успішно закінчив акцію Сантоса-Коваленка. В 40-ій хвилині Коваленко з подачі Алвеса підніс вислід до 2:0. Що перед перервою гості провели чергову контратаку, з якої знизили рахунок 2:1. Після перерви „Младост" активізувала атаки, завдаючи обороні і воротареві УСК-у багато праці.

У 55-ій хвилині гості вирівняли вислід 2:2. Після цього голя футболісти „Младості" заволоділи ініціятивою і тільки завдяки воротареві Сезорові і енерґійній обороні господарів цей ремісуючий вислід залишився незмінний до кінцевого свистка судді змагань.

II-га дружина УСК-у перемогла „Малтію" СК вислідом 4:2. Переможні ґолі для УСК-у здобули: Брондон — 2, Ґомез і Ґевара.

Обидві дружини УСК-у зміцнили свої позиції в показниках табель ігор в перших п'ятках своїх дивізій.

С.К.

УСВТ „Ч. Січ" — ЗПА — 0:1

У чергових футбольних змаганнях за чемпіонат І-ої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, що відбулися в неділю, 6-го листопада, в місті Перт Амбою „Ч. Січ" зазнала мінімальної поразки — 0:1. Протягом тієї зустрічі наші футболісти були вповні рівнорядними партнерами господарів і мали більше можливостей здобути ґолі, одначе недописав напад дружини, змагуни якого цим разом задовго притримували м'яча в підворітніх ситуаціях, замість стріляти у ворота суперників. Щойно після голя, що його здобули господарі у 80-ій хвилині наш напад почав продумано атакувати, завдаючи обороні та воротареві суперників багато труду, але це вже було запізно. Господарі відтягнули більшість дружини на дефензивні лінії і таким чином втримали цей переможний вислід. Наприкінці зустрічі окремі футболісти господарів вдалися до гостроти, що переходила межі правил гри і за це заслужили суддівських перестороґ та одного усунення з площі змагань червоною карткою.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Дворський, Науменко, Ромійо, Д. Брієнза, Віліямс, А. Бакун, д-р В. Бакун, Р. Брієнза, Я. Твардовський, Джордано, Сабрій, Куцина, Торій. Провідник Маріян Хамуляк.

Р. Матківська — чемпіонка Ню Джерзі

В біжучому тижні закінчився ґенісовий сезон середніх шкіл Ню Джерзі. Згідно з вислідами, звання чемпіона Ню Джерзі здобула тенісова дружина середньої школи м. Мільбирн, в якій чолову ролю відіграла найкраща тенісистка УСВТ „Ч. Січ", чемпіонка УСЦАК Роксана Матківська. У фінальній зустрічі з тенісовою дружиною середньої школи Сант Джан Віяней тенісистки Мільбирн перемогли 5:0. Роксана в зустрічі з визначною суперницею Джіні Ґамбіно на початку першого сета зробила кілька помилок, одначе швидко встабілізувала свою гру і перемогла 6:0. У другому сеті наша тенісистка зручно атакувала і остаточно вичерпала фізично і нервово Ґамбіно, елімінувавши її вислідом 6:4. Ґратулюємо Роксані з її третім у цьому сезоні титулом чемпіонки!

Ґордон Пол, спортовий колюмніст щоденника „Ді Стар-Леджер" присвятив Роксані багато уваги, відзначивши її тенісовий талант та заслуги для переможної дружини Мільбирн. Протягом цьогорічного тенісового сезону середніх шкіл Ню Джерзі Роксана виграла усіх разом 25 сетів і тільки чотири програла.

(от)

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Відбулася 26-та рунда ігор за чемпіонат Вищої Ліґи СССР, в якій головний кандидат на чемпіона Дніпропетровське „Дніпро" впевнено перемогло казахський клюб „Кайрат" з міста Алма-Ата вислідом 3:0. Переможні ґолі для „Дніпрян" здобули: Шахів, Сон і Шквирін. Після тієї перемоги „Дніпро" веде у показнику табелі ігор різницею трьох точок (разом 38). Дальші місця займають Київ „Динамо" і Москва „Спартак" — 35 точок. Остання зустріч між цими суперниками, що пройшла в Москві 22 жовтня, закінчилася перемогою москвичів вислідом 1:0. Як відзначає Д. Александренко, кореспондент київської „Спортивної Газети", київські футболісти приступили до цих важливих змагань втомленими після змагань із збірною Австрії, в яких кремі чолові футболісти зазнали контузій. Отже, вийшло так, як цього бажали футбольні політруки. Українські футболісти вибороли перемогу для імперії з австрійцями за чемпіонат світу, що, очевидно, пішло на конто СССР, а за чемпіонат СССР в свою чергу виграла російська дружина і цим самим задержала бажану вищість у футболі над „покірними молодшими братами".

До закінчення чемпіонату 1988 року залишилося ще чотири рунди змагань, в яких „Дніпро" зустріне на виїзді Ленінград „Зеніт" і Московський „Льокомотив" і у себе вдома Мінське „Динамо" і Вільнюський „Жальгіріс". З цими ж суперниками має ще залеглі гри московський „Спартак". Київ „Динамо" має на виїзді гри у Вірменії з „Араратом" і Азербайджані з „Нефтчі" та в Києві з московським „Динамом" і „Динамом" Тбілісі. Від вислідів цих зустрічей залежить, хто остаточно вийде чемпіоном СССР.

Вершок показника табелі ігор

	Точок	Ґолів
Д-ке „Дніпро"	38	40:19
Київ „Динамо"	35	36:16
Москва „Спартак"	35	36:22
Москва „Торпедо"	33	31:20
Віль-с „Жальгіріс"	31	33:26

Чернівці „Буковина" — чемпіон II-ої ліґи

Вдруге у своїй історії наслідник колишнього славного в Чернівцях „Довбуша", клюб „Буковина" здобув чемпіонат II-ої ліґи, що є зложена із 22-ох дружин з різних міст України. Чемпіонат II-ої ліґи уважається теж чемпіонатом України.

Завдяки цьому успіхові, тепер буковинські футболісти змагаються в додатковому турнірі з російськими клюбами „Уралмашом" і воронезьким „Факелом" за вхід до І-ої ліґи СССР. Протягом сезону „Буковина" відбула усіх 50 ліґових змагань, з яких виграла 27, ремісувала 16 і програла 7, здобувши рівно 70 точок, два більше від „Ворскли". Протягом сезону в складі „Буковини" успішно виступали: воротар Чеботар, Махиня, Будник, Кошкін, Черенков — оборонці, Мглинець, Олійник, Білоус, Гузієнко, Мінгазов, Гій, Шелепницький і ін. Тренером був Бугуславський, адміністратором Воронюк. Головним тренером був Ю. Школьников. Емблемою „Буковини" є рута, квітка цього кутка України.

(от)